

Roel Houwink

EINDE

Zijn ledikant staat aan het venster. In het koele licht bewegen vaag zijn blauw-omwalde oogen. Hij blikt naar de lage boomlooze verten, waar, onder walm en schuwflikkerende lampen, de stad verzonken is. Nerveus verpluizen zijn nietige vingers het gordijnkoord, maar zonder scherm blijft zijn eenzame kamer tegen den alom aanstormenden nacht. Op de blanke plek van het laken, door het haastig duister ongemoeid, vereenigen zich zijn bloedlooze handen. Nog een tijd luistert hij naar het dorre klepperen der luiken in den donkeren wind. . . .

Onder de sombere veranda hebben zij zijn bed gereden: klimop-slingers hangen dicht af langs de verweerde balustraden, Japansche matten bedekken met verschoten kleuren het afgebladderd schilderwerk. In de ronde perken zijn de laatste herfst-bloemen neergewaaid en door het vochte loof begraven. De oude pleegzuster, bij wie hij ter verzorging opgenomen is, heeft zwijgend een moedige spreuk boven de deur gespijkerd. Maar tusschen bonte vogels en guirlanden gaan de woorden schuil. Even rust haar gerimpelde hand op zijn schouder en hij glimlacht om haar beschroomden blos, wanneer zij hem aanziet. Eigen stervens-angst doorhuilt de vreedzame oogen, nu zij zelve binnen de laatste kringen van het leven getreden is. . . zelve, na de velen, die zij uitgeleide deed. En nu een ander, meer dan zij wellicht met het sterven vertrouwd, in haar stomme zorgen de uiterste vrees heeft herkend. Zij zet zich naast hem, de smalle lippen wrang tesaâm genepen, en voelt zijn medelijden dwalen om haar neergeslagen blik. Op zijn klammen, zwakken pols druppen haar bitterste tranen. Dan bergt zij met een norschen ruk het horloge onder de strak-gestreken schort en gaat gehaast heen. Tusschen de verkreukte kussens blijft hij dommelig achter. Een ijle zon vlucht in dunne strepen over den tegelvloer, waarop verschrompeld blad machteloos als een vertrapte vlinder te sidderen ligt. Zijn hoofd, zwaar van ellende, zakt scheef tegen het planken beschoot; de tengere schaduw van zijn profiel vervaagt: vergeefs betasten zijn handen het hout.

Zij heeft de melk neergezet op een stoel naast zijn bed en is zelf den tuin in geloopen, leed kropt haar keel. Zij schramt zich aan wilde doornen, het bloed is lauw en zoet in haar verwrongen mond. Een kleine geknakte chrysaant bezwijkt onder haar voeten, spinrag kleeft aan haar grauwe sla-